

Giới thiệu Trong Lòng Đại Dương

Bạn có từng đọc truyện Nàng tiên cá của Andersen? Bạn có muốn nghe tôi kể lại không? Đó là một câu chuyện khác, một kết cục khác....

Truyện Trong Lòng Đại Dương của tác giả Bạch Hồ Ly thuộc thể loại hiện đại, huyền huyền, nữ cường, sắc thì chưa tới nhưng thịt vụn thì có. Mọi chuyện đặt ra đều là giả thuyết, nhưng lại vô cùng lôi cuốn.

Tận sâu trong lòng đại dương, nơi mà không phải con người làm bá chủ, có những sinh vật, có những sự sống mà con người chưa thể tìm ra được.... Ngày mùa hè, trời trong nắng nhẹ. Ngước mắt trông ra xa là cả vùng trời xanh thẳm. Đứng giữa đại dương mênh mông, ta mới thấy mình nhỏ bé thế nào.

Mời các bạn cùng theo dõi diễn biến truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Giới thiệu

Tận sâu trong lòng đại dương, nơi mà không phải con người làm bá chủ, có những sinh vật, có những sự sống mà con người chưa thể tìm ra được....

Ngày mùa hè, trời trong nắng nhẹ. Ngước mắt trông ra xa là cả vùng trời xanh thẳm. Đứng giữa đại dương mênh mông, ta mới thấy mình nhỏ bé thế nào.

Từ trên cao nhìn xuống, trong khung cảnh trời cao biển rộng, chiếc du thuyền đứng giữa biển khơi như tô điểm cho bức tranh thêm phần sinh động.

Đứng trên boong tàu, một thanh niên lưng dài vai rộng khoác trên mình chiếc áo sơ mi trắng, toàn thân toát ra hơi thở đầy vương tử, anh như thiên thần bước xuống nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Tận sâu trong lòng đại dương, nơi mà không phải con người làm bá chủ, có những sinh vật, có những sự sống mà con người chưa thể tìm ra được....

Ngày mùa hè, trời trong nắng nhẹ. Ngước mắt trông ra xa là cả vùng trời xanh thẳm. Đứng giữa đại dương mênh mông, ta mới thấy mình nhỏ bé thế nào.

Từ trên cao nhìn xuống, trong khung cảnh trời cao biển rộng, chiếc du thuyền đứng giữa biển khơi như tô điểm cho bức tranh thêm phần sinh động.

Đứng trên boong tàu, một thanh niên lưng dài vai rộng khoác trên mình chiếc áo sơ mi trắng, toàn thân toát ra hơi thở đầy vương tử, anh như thiên thần bước xuống nhân gian.

Gió biển cuốn lấy mái tóc làm nó trông thật rối bời nhưng dù vậy, vẫn không thể che đi nét đẹp lãng tử, trông có phần bất cần của anh.

Anh nghe thấy có tiếng người gọi, gió lớn đến nỗi ù cả tai, anh không nghe rõ họ nói gì bèn quay đầu lại:

“Sao thế?” Giọng anh trầm lắng, nghe như người tình thủ thi bên tai. Anh nhìn cậu trợ lý vừa bước đến bên cạnh, cười nhẹ hỏi.

Tiểu Lý nhìn nụ cười của anh ta không khỏi than thầm, giám đốc ơi, anh đi mà cười với mấy cô gái ấy, cười với em làm gì, em là đàn ông, còn là trai thẳng nữa, đừng bẻ cong em mà.....

Tiểu Lý nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, không khỏi oán hận ông trời bất công. Hà Đồng Tư vừa chào đời đã ngâm thìa vàng lớn lên, gia thế hiển hách, tài năng hơn người, đặc biệt khuôn mặt anh ta càng làm cho lòng người phần nộ.

Từ lúc sinh ra đến giờ, có lẽ Hà Đồng Tư là người đẹp trai nhất mà anh từng gặp, không nam tính mà cũng chẳng âm nhu, ánh mắt hoa đào khi híp lại đầy

tà khí, nụ cười tỏa nắng làm cho tâm tư đối phương không còn bình tĩnh. Nói tóm lại Hà Đồng Tư sinh ra chính là tai họa!

Tiểu Lý nhìn bầu trời đang nổi gió, không khỏi cảm thấy bất an: “Giám đốc! Thuyền trưởng nói thời tiết có vẻ không tốt lắm, có thể tí nữa sẽ có bão, hay là chúng ta quay về đất liền sớm?...”

Tĩnh tĩnh Hà Đồng Tư cũng không quá khó gần, nhìn cậu nhóc đã làm việc với anh 3 năm nay, chân mày anh không khỏi nhíu lại, nhìn bầu trời bắt đầu chuyển đen:

“Ừm, bão thuyền trưởng quay về bờ đi” Hôm nay rõ ràng dự báo thời tiết nói khí trời rất tốt, thích hợp ra biển, vậy mà thoát cái đã có bão.

Tiểu Lý vừa rời đi chưa được 5 phút, giông tố đã tới, gió cuốn cuộn, bầu trời bị mây đen che kín.

Hà Đồng Tư cảm thấy không ổn liền bước nhanh vào khoang thuyền. Chợt con sóng ập tới, đánh mạnh vào con tàu. Chiếc thuyền bị nghiêng đi, Hà Đồng Tư liền ngã ra, anh phản ứng nhanh, bắt được

tay Vịn.

Tiểu Lý thấy cảnh này không khỏi đỏ mặt hỏi: “Giám đốc!”

Cậu liền chạy ra định đỡ anh, ai ngờ chưa đi được mấy bước, sóng lớn ập tới, cậu liền vịn tường để không bị ngã.

Hà Đồng Tư thấy vậy liền la lớn: “Đứng im đó”

Gió lạnh gào thét, thổi qua mặt anh không khỏi đau rát. Hà Đồng Tư vịn lan can đứng vững, con mưa như thác đổ, sóng vẫn dòn dập, con thuyền cứ nghiêng ngã, chỉ sợ anh vừa bước đi liền không giữ được thăng bằng.

Con thuyền vừa bót chao đảo, Hà Đồng Tư liền cầm tay vịn bước đi, vừa đi chưa được mấy bước, con sóng dữ ập xuống boong tàu, nước văng tứ tung, con thuyền nghiêng hẳn một bên. Hà Đồng Tư theo quán tính ngã ra, dưới chân trơn trượt, liền té khỏi con tàu.

“GIÁM ĐỐC!!!!”

Hà Đồng Tư rơi xuống biển, bị dòng nước cuốn lấy, anh liền nín thở định ngổi lên, vừa cử động liền phát hiện chân bị chuột rút. Anh không khỏi cắn răng nhịn đau, cố vùng vẫy. Nhưng rồi vô ích, nước biển lạnh thấu tim, dòng nước chảy quá mạnh, anh cảm thấy sinh lực như bị rút cạn kiệt, trước khi lâm vào hôn mê, anh không khỏi cười khò, không ngờ cuộc đời Hà Đồng Tư anh lại kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Trong lòng đại dương, một vật thể đang tiến lại gần Hà Đồng Tư, trên người nó lấp lánh những tia sáng màu xanh ngọc, nếu nhìn kĩ, những tia sáng này đều phát ra từ chiếc đuôi cá.

Vật thể lạ ôm lấy Hà Đồng Tư đã bất tỉnh, bơi nhanh vào bờ. Nếu có ai nhìn thấy cảnh này sẽ không khỏi ngỡ ngàng, bởi vật thể này nửa trên là người, nửa dưới là đuôi cá. Vây cá bóng bẩy, lung linh như những viên kim cương, huyền bí và đầy mê hoặc, không khỏi khiến người khác trầm trồ.

Người cá thoát cái đã biến mất, bỏ lại chú cá nhỏ đang đuổi theo sau. Chú cá thấy người cá bỏ rơi mình, không khỏi tức giận la lớn:

“Bà nội của tôi ơi, bà bơi chậm thôi, bơi nhanh thế ai đuổi theo kịp!”

Chú cá có vây da màu vàng sáng, vây cá ngắn tũn, không ngừng vùng vẫy bơi nhanh theo sau, nhưng thân hình nhỏ xíu, tốc độ chậm chạp, trước mắt đã không còn bóng dáng người cá, nó đành dùng cái mũi linh mãnh, lần theo mùi hương trên cơ thể người kia.

Người cá dùng tốc độ nhanh nhất bơi đến bãi đá cách đó mấy cây sô. Cô kéo Hà Đồng Tư lên bờ, cá người anh lạnh ngắt, da thịt tím tái, tim đã ngừng đập. Cô liền dốc ngược đầu Hà Đồng Tư cho nước trong đường thở thoát ra, rồi để anh nằm thẳng, ngửa cổ, vừa làm hô hấp nhân tạo vừa kết hợp ấn tim lồng ngực. (*)

Khi chú cá đuổi tới, Hà Đồng Tư đã thở lại bình thường. Cậu nhảy lên bãi đá, dùng hai vây cá chống đỡ thân thể, bỏ lại hai người gần đó.

“Arie! Sao cô gan thế, ngay cả con người cũng dám cứu!”

Từ thuở xa xưa, nhân loại và người cá đã là thiên địch của nhau. Những cái chết bí ẩn và sự mất tích kì lạ của người cá đều liên quan đến con người. Những thành viên của vương quốc dưới biển đều xem con người là kẻ thù, luôn muốn diệt trừ.

Ariel vương tay, sờ lên mặt chàng trai đang nằm bất tỉnh, làn da mịn màng, trắng nõn. Cô chạm vào đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi cong cong trên người, sống mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi tái nhợt mang hơi lạnh. Tay cô lướt xuống cổ, nơi yết hầu nhô cao, cảm nhận từng nhịp đập trên cơ thể Hà Đồng Tư.

Dù cả người mất hết sức sống, vẫn không thể che đi nét đẹp trời ban. Ariel không nhìn được, cúi người hôn xuống, chạm vào môi anh, cô vương lưỡi liếm, lại dùng miệng cắn, gặm cho đến khi thấy môi Hà Đồng Tư có chút hồng hào liền thỏa mãn buông ra, tự nhiên nói:

“Bichir, mi không thấy ta để anh ta ngất rồi mới cứu à?”

Bichir nhìn cô gái trước mặt, mái tóc đen tuyền, dài tới tận thắt lưng, vài sợi tóc lòa xòa trước ngực, che đi đôi bông đào cao vút. Làn da trắng tái, móng mạnh đến nỗi thấy cả mạch máu. Bichir không dấu được tò mò, hỏi:

“Sao cô lại cứu anh ta? Bình thường không phải cô luôn làm lơ sao?”

Ariel cười cười không nói, lấy tay đùa giỡn đôi môi trước mặt, người đẹp thế này, ngay cả nhìn thôi cũng thấy hít thở khó khăn, nếu chết đi có phải đáng tiếc lắm không?

Ariel tình cờ đi ngang qua đây, liền bắt gặp du thuyền đang đi dạo trên biển. Theo thường lệ cô sẽ không để tâm nhưng giác quan người cá đặc biệt nhạy cảm, vừa liếc mắt cô đã nhìn xuyên qua làn nước, thấy được bóng dáng của người đứng trên tàu. Ariel không tin vào thần thánh, nhưng giây phút đó, cô nghĩ, mình gặp được thiên thần rồi.

Bichir vô cảm với nụ cười quyến rũ kia, nhìn hơn triệu năm, đẹp thế nào cũng vô dụng, cậu nhìn riết cũng chán.

Bichir bò lên mặt Hà Đồng Tư, dùng vây vỗ “bộp bộp” lên mặt anh, không khỏi thốt lên:

“Ồ, không chỉ mặt đẹp, da cũng đàn hồi phết đấy!”

Ariel nhú mày, không vui nhìn hành động của Bichir.

Bichir cảm giác có người đang liếc mình liền ngẩng đầu nhìn lại, thấy đôi mắt hổ phách, ẩn hiện vô số những vân màu đại dương, đang nhìn mình chăm chăm. Cậu cúi đầu chột dạ, leo xuống.

Ariel ngắm chàng trai vẫn đang nằm đó, không khỏi tiếc nuối, anh và cô không phải đồng loại, nếu không cô đã mang anh về đại dương. Cô đi theo anh hơn hai giờ đồng hồ, thầm mong có thể chạm vào người anh. Không ngờ trời không phụ lòng người, bão nổi lên, Hà Đồng Tư té xuống biển, cô tranh thủ lúc anh vừa ngất đi liền bơi lại cứu. Cô không muốn anh biết đến sự tồn tại của người cá, càng không muốn anh phải khiếp sợ mình.

Bất chợt, ở gần đó phát ra tiếng động. Ariel giật mình quav đầu lại. thấv cách đó hơn 300m có người đang tiến lại, Ariel liền nhìn 1 là Đồng Tư rồi lại nhìn Bichir, lạnh lùng nói:

“Đi thôi” Vừa dứt lời. Ariel liền nhảy xuống biển. Bichir cũng nhận ra có hơi người gần đó, cậu nhanh chân

theo sau.

I lại người bơi thật xa mới xoay người nhìn lại, có người đã phát hiện 1 là Đồng Tư, dang dờ anh vào bờ. Bichir nhìn Ariel, mặt không biểu tình. Bichir biết, cô đang không vui, rất không vui, con người Ariel chính là không thích ai khác chạm vào đồ của mình. Cậu thấy thế liền không dám lên tiếng. “Trò về” Ariel nói xong liền quay người, bơi về phía dáy đại dương. Bichir không dám nhiều lời, lèo đéo theo sau. (*)

(*) Bạch Hồ Ly: chương sau giải thích tại sao Ariel lại biết cứu người.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3

Ariel lật từng tấm bia cứng, trên đó là bút tích tổ tiên người cá ghi lại, được đóng thành sách. Ariel nhìn những chữ tượng hình, kí hiệu khó hiểu cũng không lấy gì làm lạ. Thứ cô cầm trên tay là quyển Lịch sử thế giới Đại Dương, được viết bởi Vua Thủy Tề của nhiều đời trước.

Nhân loại và người cá đều xuất phát từ một giống loài. Hơn trăm triệu năm trước thiên tai khắc nghiệt, khí hậu biến đổi, phân nửa đồng loại di chuyển lên cạn, dần dần tiến hóa thành loài người hiện nay. số còn lại chịu được sự biến đổi của thiên nhiên vẫn sống trong quê hương đại dương. Khí hậu thay đổi, môi trường nước bị ảnh hưởng, tổ tiên người cá phải tiến hóa để thích nghi. Tuy nhiên, thủy tổ chỉ tiến hóa được nửa trên, nửa dưới vẫn là đuôi cá.

Người cá không ngừng tò mò về thế giới xung quanh, họ muốn lên bờ, muốn khám phá đất liền trên cạn. Có người cá đã lại gần con người, làm bạn với

họ, từ đó mà học hỏi được nhiều thứ, đem về tri thức cho vương quốc dưới đáy biển. Nhưng không phải ai cũng may mắn như vậy, có người trở về, cũng có người mãi mãi biến mất khỏi thế giới đại dương.

Những cái chết bí ẩn, những cuộc mất tích kì lạ của Thủy tộc đều liên quan đến con người. Từ đó, loài người và nhân ngư phân rõ ranh giới, tiếp xúc là điều cấm kị tương truyền trong sách cấm.

Ariel mãi mê đọc sách, chợt nghe có tiếng gọi liền xoay đầu lại, nhìn người vừa bước tới, là Ursuna. Gương mặt bà phúc hậu, tóc hơi điểm bạc, trông có phần cứng tuổi, nửa người dưới là những xúc tua to và dài.

“Có việc gì sao?” Ariel hỏi.

Ursuna nhìn người bạn già của mình. Bà và Ariel sinh ra cùng thời, tính từ thời điểm quen nhau, thoáng chốc đã hơn chục triệu năm. Hơn trăm ngàn năm trước, bà đi lấy chồng, con cháu giờ đã thành đàn. Vì sinh đẻ mà cơ thể đã bắt đầu lão hóa, da dẻ không còn mịn màng, hơn vài triệu năm nữa, bà sẽ chết.

Ursuna nhìn Ariel vẫn thanh xuân mơn mẫm, mái tóc đen xoắn dài, cặp lông mày vòng cung, đôi mắt như hút hồn người đối diện, cánh môi căng mọng khê mở, làm người khác có ý nghĩ muốn cắn.

Ursuna không khỏi than thở, sống đến từng tuổi này, mong ước cuối cùng của bà là nhìn người bạn thân niên của mình yên bề gia thất, không còn cô đơn lẻ bóng nữa.

“Hiếm khi đến đây chơi, sao lại ở mãi trong thư phòng vậy?” Ursuna hỏi, gần mười năm rồi bà không gặp lại Ariel, từ ngày bà gả sang đây, cách thủy cung của Ariel rất xa, đi lại bất tiện nên gặp gỡ cũng khó khăn.

Ariel đóng sách lại cất lên hang đá. Cô nhìn thư phòng đầy ắp sách mà không khỏi ao ước. Những tấm bia cứng chuyên dụng để làm sách, không bị nước ăn mòn, rất khó tìm. Vậy nên sách ở Thủy Quốc, không phải những gia tộc lớn lâu đời tuyệt đối sẽ không có được. Bình thường mọi người vẫn trao đổi thư từ, khắc chữ trên vỏ sò, vỏ trai.

Ariel nhìn Ursuna, dòng họ Ursuna nổi tiếng thông thái, không gì là không biết, mấy nay cô đắn đo suy nghĩ, cô muốn đi hỏi Ursuna, biết đâu bà ấy giúp được cô.

“Tôi luôn nhớ một người, rất muốn gặp được anh ấy. Có phải tôi thích anh ta rồi không?”

Ursuna nghe vậy không khỏi giật mình, mở to mắt: “Thật không?”

“Thật” Ariel gật đầu.

Ursuna liền cười vui vẻ: “Chắc chắn là cô thích anh ta rồi!” Ariel chưa từng hỏi bà vấn đề này, đó giờ vẫn không nghe Ariel nói có tình cảm đặc biệt với ai, Ursuna

vừa nghe xong liền khẳng định ý nghĩ của mình.

Ariel trầm ngâm, hỏi ra vấn đề làm mình băn khoăn: “Nhưng anh ta là con người”

Nụ cười trên môi Ursuna không khỏi vụt tắt. Mấy trăm năm gần đây, khoa học kĩ thuật ngày càng hiện đại, con người đã có thể đi đến đáy biển để khám phá. Thủy tộc buộc lòng phải di cư xuống bên dưới lớp vỏ tận cùng của đáy biển để tiếp tục sinh sống.

Thù mới hận cũ, kéo dài hơn triệu năm vẫn không kết thúc. Nhưng căm thù cũng vô ích, con người thì phát triển vượt bậc, người cá vẫn giữ nền văn minh lạc hậu cùng những hủ tục cấm đoán, mãi mãi chỉ có thể cúi đầu trước kẻ mạnh.

Ursuna nhíu mày nhìn Ariel, không nói gì.

Ariel biết trong lòng Ursuna đang suy nghĩ điều gì, nhưng với cô, điều đó đã không còn quan trọng. Khi tuyệt vọng lên đến cùng cực, cô sẽ không để tâm bất cứ chuyện gì nữa.

“Sách cấm có nói, người cá còn có thể tiến hóa.”

“Đó chỉ là truyền thuyết cổ xưa thôi” Ursuna nghe xong liền trả lời.

Tôi tin không có việc gì là cô không làm được” Ariel nhìn thẳng vào mắt Ursuna.

Ursuna sợ nhất là mỗi lần bị Ariel nhìn chằm chằm, cảm giác như cô có thể nhìn thấu tâm tư của bà.

Ursuna biết mình không thể giấu cô được nữa.

“Cô muốn trở thành con người?”

“Tôi muốn có đôi chân”

“Vì sao?” Vì anh chàng kia à?

Hay là....

Ariel xoay người, quan sát căn phòng chứa đầy sách, cô đã ở liên tục trong này 3 ngày không ra “Ursuna, tôi ở trong đại dương

hơn chục triệu năm rồi, đã đến lúc

bước ra khỏi thế giới này, đi tìm vùng đất mới.”

Ursuna thấy cô né tránh liền biết mình đoán trúng rồi: “Cô không nhẫn nại được nữa à?”

“Khi niềm tin đánh mất, thất vọng đối với tín ngưỡng. Tôi cần một lý do để từ bỏ mọi thứ” Ariel nhìn Ursuna, ánh mắt vô hồn, không dấu được sự tuyệt vọng.

Ursuna cảm thấy trái tim như thắt lại: “Con người chỉ có tuổi thọ hơn trăm năm, còn có.... đau, ốm, bệnh, tật. Không như người cá, gần như có thể bất tử...”

Ariel và Ursuna là con cháu đời thứ hai của Bộ tộc Thủy Quốc, là số ít những người thủy tổ cuối cùng còn sót lại. Vòng đời của Thủy Tộc rất dài, tuổi thọ hơn chục triệu năm. Bù lại, tỉ lệ thụ thai là rất thấp, dân số bộ tộc luôn duy trì ở mức trung bình.

Ariel cười cười: “Không thiếu những người cá chết đi vì buồn chán”. Cô biết thời gian của mình không còn nhiều nữa, cô đã quá già, quá buồn chán rồi. Nếu không

có Ursuna và Bichir bên cạnh, cô

sẽ chết.

Đây là điều mà Ursuna lo lắng, chỉ sợ bà chưa chết đi vì lão hóa, Ariel đã chết vì cô đơn. Những người kia ra đi rất yên lặng, chỉ nhắm mắt nằm đó. Không ai biết tại sao họ lại chết đi, chỉ biết họ

không còn thở nữa.

Ursuna biết, Ariel đã quyết, bà không thể can thiệp. Bà suy nghĩ, để Ariel chết đi trong âm thầm, không bằng bà thực hiện ước mơ từ thuở nhỏ của Ariel, cho cô khám phá thế giới này.

Ursuna xoay người rồi đi, lúc trở lại mang theo trên tay một chiếc hộp. Bichir bơi theo sau lưng bà, trên miệng dính không ít mảnh vụn thức ăn còn sót lại.

“Hộp này đựng gì thế?” Bichir hỏi.

Ursuna nhìn Bichir cười cười: “Nước phép! Có thể giúp cậu có đôi chân, trở thành loài người”

“Hả???” Bichir há hốc mồm.

Cậu nhìn Ursuna mở chiếc hộp, giao lộ nước cho Ariel mà không khỏi ngỡ ngàng, các người đang làm gì vậy???

“Này! Này! Này! Làm cá không sướng sao? Tự dung đi làm người chi thế?” Sao câu mới rồi đi chút xíu, vừa trở lại đã không hiểu chuyện gì xảy ra thế này!

Ariel nhìn Ursuna đầy thâm ý, rồi lại nhìn Bichir cười đùa: “Ta muốn lên bờ, mi có muốn theo ta không?”

Bichir hoang mang nhìn Ariel lại nhìn Ursuna, cậu biết những chuyện quan trọng Ariel sẽ không đem ra đùa giỡn, nhưng đừng bắt cậu trả lời ngay được không? Cậu cần phải động não, phải suy nghĩ nữa mà!

Ariel thấy Bichir nhăn mày, nhướn mặt không khỏi đổ thêm dầu: “Trên đó đồ ăn ngon lắm, phong phú hơn cả dưới Đại Dương”

“Thật không?” Đôi mắt Bichir sáng rỡ.

“Thật!” Ariel gật đầu.

“Vậy được rồi!” Bichir đồng ý ngay tức khắc.

“Nhưng mà... con người rất gian ác, không cẩn thận mi sẽ bị lừa gạt” Ariel nhìn Bichir, nghiêm túc nói.

“Không sao! Không phải cô sẽ bảo vệ tôi sao!” Bichir vỗ ngực, nói như đúng rồi. Ngày xưa là Ariel cứu cậu khỏi miệng cá mập, từ đó mà cậu đi theo bên người Ariel như cái đuôi.

Ariel nghe Bichir nói vậy liền bị chọc cười. Hàm răng đều thẳng tắp, khi cười má lúm đồng tiền, không khỏi khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

Ursuna nhìn Ariel cười tươi như vậy, bà cũng thấy an tâm. Ursuna hỏi thăm Ariel và Bichir cuộc sống gần đây, tán dóc qua lại đã hơn nửa ngày.

“Sao này cô sẽ không thể trở về Đại Dương được nữa. Cô không buồn sao?”

Ariel suy nghĩ, nhũn mày nói: “Lá rụng về cội, sông trôi về nguồn. Tôi đâu tính tới đó”

(Bạch Hồ Ly: Các bạn có vẻ thích type nữ!)

Ursuna gật đầu, giao cho mỗi người một lọ thuốc, căn dặn thật kỹ rồi mới để họ uống.

“Hai người cứ ngủ một giấc đi. Chuyện còn lại cứ để tôi lo”

“Ừm, trông cậy vào cô, Ursuna”. Ariel dừng lại, suy nghĩ rồi nói tiếp: “Sau khi tôi ngất đi, cô hãy đưa tôi đến bờ biển tỉnh X, nước Y”

“Được” Ursuna đồng ý, Ariel biến mất, bà cần nhờ thế lực để sắp xếp chuyện này.

“Ursuna, sau này không còn cơ hội gặp lại nữa. Cô hãy báo trọng”

Ursuna nhìn người bạn thâm niên của mình, không khỏi xúc động: “Chúc cô có một sinh mệnh mới, vui vẻ và hạnh phúc”

Ariel mỉm cười nhìn Ursuna, ánh mắt long lanh ứa lệ. Từ nay cô không còn nghe bà căn dặn nữa, ít đi một người bạn thân bên tai, sẽ rất nhàm chán. Nhưng nghĩ tới kỷ niệm vẫn nằm đó, cô sẽ không thấy cô đơn khi nhớ lại.

Không lâu sau Ariel cảm thấy như bị bóc từng lớp da trên cơ thể, nửa dưới đau đớn khôn xiết. Ariel chịu không nổi ngã ra, chiếc đuôi không ngừng rỉ máu. Cô cắn răng chịu đựng không hét lên, cho đến khi đau đến bất tỉnh, chìm vào bóng tối, cô không nhớ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

Chiều hoàng hôn, ánh dương rực rỡ, chiếu sáng cả một góc trời. Bãi đá hoang vu, cồn cát trắng mịn, con sóng biển trôi theo chiều gió không ngừng vỗ vào bờ. Xa xa là những làng chài được ủ ấm dưới nắng chiều dịu nhẹ. Một bức tranh bình yên và thanh tĩnh, mê hoặc những người đi ngang qua.

LÚC Ariel tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân đau ê ẩm. Cô cắn răng chống tay đỡ người dậy, chút đau đớn này có là gì so với nỗi thống khổ như cắt da xẻ thịt mà cô vừa trải qua.

Ariel cử động hai chân thử đứng lên, cơn đau bất ngờ truyền đến, cô không giữ được thăng bằng liền ngã ra.

Ariel nhũn mày, nhìn nửa người dưới của mình. Vòng eo nhỏ nhỏ, không đầy một vòng tay. Hai chân trắng nõn, thon dài thẳng tắp. Gót sen ba tấc, nhỏ nhắn hồng hào khiến lòng người ngây ngất. Hoàn hảo, không thiếu bộ phận nào.

Ariel quan sát xung quanh nhìn thấy chàng trai lóa thể nằm gần đó, cô đoán chắc là Bichir. Ariel nhịn đau đứng dậy lần nữa, nhưng còn chưa đứng vững được một giây, cô liền ngã ra.

Lần này Ariel rút kinh nghiệm, cố gắng giữ thăng bằng. Cảm thấy mình đã có thể đứng thẳng, cô liền bước đi. Như những lần trước, không khống chế được cơ thể, Ariel lại té ngã.

Da thịt cứng cáp, chút đau đớn này có nhằm nhò gì, kiên trì để đôi tay đỡ chân, cô sẽ không vì chút khó khăn này mà từ bỏ. Ariel phui lớp cát dính trên da, tiếp tục đứng lên. Vài ba bận như vậy, té rồi lại đứng, cuối cùng cô đã có thể bước đi.

Mỗi bước chân của Ariel là một sự nhẩn nại. Bên dưới bàn chân là lớp cát mềm mịn, dễ lún, cô phải kiên trì, chậm chậm bước đi. Bichir nằm xa cô mười mét chưa đầy năm mươi bước chân, mà như cách cả đại dương.

Ariel cúi xuống ngửi mùi trên cơ thể chàng trai, xác nhận cậu là Bichir, cô liền lay tỉnh cậu ta.

Bichir mơ màng tỉnh dậy, cả người đau nhức không chịu nổi, thấy người trước mặt là Ariel cậu liền la lên: “Trời ơi, đau chết mất! Cô đánh tôi chết luôn đi!”

Nói xong cậu mới nhận ra có gì đó không bình thường. Cậu, có tiếng

Bộ tộc của Bichir thuộc tầng lớp thấp kém, toàn thân đều là cá, chưa tiến hóa được như Ariel nên cậu luôn bị • • •

người khác bắt nạt. Sau này đi theo cô, bởi vì địa vị của Ariel ở Đại Dương mà cậu được mọi người tôn trọng, nhưng dù vậy vẫn không tránh khỏi bị người khác xem thường.

Bình thường những loài cá như cậu đều dùng sóng âm để giao tiếp, hiện tại cậu đã tiến hóa, có được giọng nói. Bichir mừng như điên, quên đi đau đớn, nhìn Ariel rồi lại nhìn mình, thấy không khác gì lắm, cậu liền cười ngốc nghếch.

Bichir xem Ariel như là một vị thần, cô nói gì thì chính là cái đó, nếu có sai thì cũng là người khác sai. Ariel muốn làm cá, thì sẽ cậu làm cá, Ariel muốn làm người thì cậu cũng đi theo làm người. Tóm lại, Ariel là thần thánh trong lòng cậu, ai cũng không được xâm phạm. Giờ thấy mình không khác gì Ariel, Bichir sung sướng muốn bay lên trời luôn rồi.

Ariel nhìn người xa lạ trước mặt. Khuôn mặt nữ tính, đường nét mềm mại, đáng yêu, mái tóc ướt xỏa dài, không khác gì con gái

Ariel im lặng không nói gì. Cô dạy cho cậu đứng lên, bước đi. Thấy cái hộp có khắc kí hiệu thủy tộc nằm gần đó, Ariel liền đi lại nhặt.

Mở ra mới biết, Ursula đã chu đáo chuẩn bị cho cô cả một hộp ngọc trai. Thứ này ở Đại Dương không hiếm lạ gì, nhưng con người thường lặn xuống biển để tìm thứ này, tin chắc sẽ có chỗ dùng được, vậy mà cô lại quên mất.

Nhìn xa xa có ánh đèn nhà dân, Ariel và Bichir liền men theo rừng cây, đi tới đó.

Băng qua rừng phi lao rậm rạp, Ariel thấy trước mặt là ngôi nhà đèn đuốc sáng sủa, cô kéo Bichir đi ra phía sau, leo rào vào. Canh lúc người nhà không để ý, liền lấy trộm quần áo trên giá phơi đồ ngoài sân, mặt lên người.

Bichir chọn đại một món, học theo cô mặc vào. Cậu băng khuâng cảm lấy thứ nải gòn vẫn không ngừng lắc lư:

“Đây là cái gì vậy? Vương vúi quá! Lúc trước có đâu, có cách nào cắt bỏ nó không?”

Ariel quan sát thứ mà cậu nói, nhú mày nhìn cậu: “Nói mi nông cạn, mi còn không chịu thừa nhận” Ariel dừng lại, cô ngẫm nghĩ sắp xếp từ ngữ trong đầu: “Con người khác người cá, đó là bộ phận sinh dục nam giới ở loài người, cũng là cơ quan bài tiết của cơ thể. Không thể cắt”

Bichir gật đầu tiếp thu: “Ồ....”

Buổi tối không trăng, bầu trời đen như mực, gió biển thổi dịu dịu. Vài ánh sao lấp lánh tô điểm trên màn đêm yên tĩnh.

Ariel và Bichir đi đến chợ đêm đông đúc cách đó không xa, dạo qua các gian hàng được bày bán phong phú. Bộ dạng lượm lặt của họ không khiến người khác dòm ngó.

Ariel nhú mày, nhìn mọi người xung quanh lại nhìn mình, đúng là ăn mặc có phần xuề xòa. Cô kéo Bichir về mặt tham lam đang đứng ở sạp đồ nướng gần đó, tránh vào góc khuất.

Bichir không vui hỏi: “Làm gì vậy?”

Ariel không nói gì, im lặng quan sát hành động của những người gần đó. Khi họ trao đổi hàng hóa, đều đưa cho đối phương vài mảnh giấy, cô đoán đó là “tiền” được ghi lại trong sách.

Ariel nhìn hộp ngọc trai trên tay, không khỏi đắn đo, nên bán thứ này ở đâu? Cho ai?

Cô xoay qua hỏi Bichir: “Mì đói chưa?”

Bichir xoa xoa cái bụng lép xẹp, vẻ mặt đáng thương: “Đói! Đói sắp chết riel nhìn gương mặt cô làm ra vẻ đáng yêu, so với con gái càng giống con gái hơn của cậu ta, cô gật đầu không nói gì. , .

Ariel đi ngang các gian hàng, quan sát thứ họ bán, đồ ăn có, quần áo có,... và nhiều thứ kì lạ mà cô nhìn không hiểu. Ariel đi đến sạp hàng buôn bán các loại trang sức đính hạt cầu kì, có cả vòng tay ngọc trai, chỉ là Ariel nhìn qua liền nghi hoặc, trông nó không giống ngọc trai bình thường lắm.

Hỏi ra mới biết, hóa ra còn có ngọc thật, ngọc giả. Nếu muốn bán ngọc trai, phải đợi đến trời sáng, cửa hàng kim hoàng mở cửa. Nghe vậy Ariel liền cảm ơn rồi kéo Bichir rời đi, bỏ lại ánh mắt quái lạ của bà chủ.

Bichir buồn rầu hỏi: “Tôi đói quá, làm sao bây giờ?”

Ariel cười cười: “Chả phải buổi sáng mi ăn no đến nổi, quên luôn ta đây

Bichir chột dạ, im lặng theo sau, nhưng vẫn cảm thấy uất ức: “Nhiều món trông ngon quá, cô không ăn gì thật sao?” Với lại lúc cậu ăn là buổi sáng, giờ tối hù rồi mà

Ariel nói thâm trong lòng, đã có tiên dẫu mà ăn, nhưng thôi: “Ráng nhịn một bữa, sáng mai sẽ cho mi ăn”

Bichir bông má, gật đầu.

Ariel vừa rời khỏi chợ đêm, liền nghe được có tiếng chân theo sau. Bichir nghi hoặc nhìn lại, cậu nghĩ được có hơi người luôn đi theo họ. Ariel thấy vậy liền kéo cậu lại, nháy mắt ra hiệu, không để cậu xoay lại. Bichir biết ý, làm như không thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Hồ Ly: Xin lỗi các bạn, tôi chỉ muốn nói, nhân vật của tôi không bao giờ là người tốt, tác giả cũng không phải là người nhân từ. Nếu các bạn là người từ tâm, rộng rãi thì đừng đọc, tránh gây ra mâu thuẫn không đáng có và chửi bới tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến bãi đá vắng vẻ, cách đó khá xa. Chưa đi tới nơi đã nghe được tiếng nói phát ra từ đằng sau:

“Chúng bây có đi thôi mà cũng chậm vậy à?” Giọng nói có phần bức bối.

Ariel xoay người, bình tĩnh nhìn ba người vừa xuất hiện, một người cao to, một người mập mạp, kẻ còn lại dáng người vừa ốm vừa nhỏ con. Ngoại hình không có gì đáng nói, đều xấu xí và đen nhẻm như nhau.

“Mấy em đi xa thế có thấy mệt không? Lại đây anh thương nào”

Tên mập mạp, vẻ mặt nham nhở, giọng điệu thèm khát nói.

Gã gầy gò, ánh mắt đục ngầu, không che dấu được nét dâm tà, nhìn Bichir cười ác độc: “Em gái này đẹp đấy, có bị ai chơi chưa? Hôm nay ông đây sẽ để em phục vụ”

Ba tên xấu xí vừa cười âm hiểm vừa nói những lời dâm ô, trêu chọc Ariel và Bichir. Chúng đã đi theo hai người từ lúc họ xuất hiện ở chợ đêm. Ngay cả khi quần áo lòi thối, nhếch nhác, đầu tóc rối bời cũng không che được nét đẹp trời phú của Ariel và vẻ yếu đuối khiến người ta muốn chà đạp của Bichir. Nhìn con mồi đang ở trước mặt mình, bản tính dâm ô của bọn hán liền trỗi dậy.

Bichir thấy họ bị bắt nạt, vừa tức vừa giận, ở Đại Dương với địa vị của Ariel có ai dám trêu chọc họ đâu!

Đám người ngu ngốc, đúng là dâm đầu vào chỗ chết, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

Thấy ba tên tiến lại gần, theo bản năng Ariel liền che chở Bichir ở phía sau, lạnh lùng nhìn họ, không ngờ lên bờ được vài giờ, liền gặp phải đám ô hợp.

Hai tên to khỏe thấy vậy, nhìn nhau cười đầy thâm ý, bất ngờ nhào lên kéo Ariel ra. Ariel phản ứng nhanh đẩy Bichir ra, ngã người né đôi tay dơ bẩn.

Dưới chân cát khô dễ lún, Ariel không giữ được thăng bằng liền té xuống. Gã mập mạp nhào lại túm hai tay Ariel, tên cao to đè lên người cô, không chừa hai chân. Ariel căng mình giãy giụa, hai gã đó gồng tay giữ lại, cô cảm thấy không thoát được liền dừng lại.

Tên mập mạp thấy cô ngưng vùng vẫy, không khỏi thở một ra một hơi: “Cô em ngoan ngoãn như vậy có phải tốt hơn không?”

“Nhìn gương mặt dơ như cá chết của em kia, để xem lát nữa em còn lạnh lùng nữa không nhé” Gã cao to gương mặt đen nhẻm, giọng cười khàn đục đầy tà dâm.

Bichir bị tên gầy gò khống chế, cố giãy mình thoát khỏi hán. Thấy Ariel bị làm nhục như vậy không khỏi tức giận hét lên: “Thằng khốn nạn, mày làm gì vậy hả?”

Ariel lạnh lùng nhìn hành động của hai tên dâm ô, cố ý làm lơ cánh tay bản thủ đang sờ soạn trên người.

Lúc gã vừa cúi người muốn hôn lên miệng cô, Ariel liền dùng sức chính trâu mưòi bò bật người dậy, đập mạnh vào sống mũi gã. Tên cao to choáng váng ngã ngửa, máu mũi chảy ra. Ariel dùng chân đạp thang mặt hán.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, Ariel giựt mạnh hai tay gã to béo, làm hán ngã lăn, tên kia chưa kịp phản ứng đã bị cô trèo lên, dùng tay bẻ gãy cổ hán. Một tiếng “rắc” vang lên, cổ trọc một bên, hai mắt trợn trắng, hán không hiểu mình chết thế nào.

Tên cao to bị cô đá ngã nhào lúc nãy, vẫn đang choáng váng ngồi dậy. Chưa đợi hán phản ứng, Ariel đã đè lên người gã, một chiêu cũ, kết thúc hai mạng người.

Ariel lạnh lùng nhìn xác chết trước mắt, đây không phải lần đầu tiên cô giết người. Người đối xử tốt với cô, cô sẽ đối tốt lại. Người động đến vảy ngược của cô, nhất định phải chết.

Cô không phải là người nhân từ, càng không phải là người giỏi nhẫn nhịn, dám đụng đến cô thì phải trả giá.

Ariel xoay người, đi theo hướng tiếng la gần đó.

“DM, mày là đàn ông à?” Tên gầy gò đề lên người, không chế hai tay Bichir. Gã hoang mang nhìn nửa người dưới của cậu.

“Chứ mày tưởng ông mày là ai hả?” Bichir tức giận hét lên.

“Mẹ kiếp, thân là đàn ông...” Hai mắt gã đỏ ngầu giận dữ, nghiêng rầm nghiêng lợi nói. Chỉ là gã không thấy phía sau có người đang nhìn hành động bẩn thỉu của gã. Sắc mặt Ariel lạnh lẽo làm lòng người sợ hãi, chỉ cần người quen thuộc với cô liền biết, cô đang giận dữ cực độ, sát ý nổi lên sẽ không dừng lại được.

Ánh mắt âm trầm đi nhanh lại gần gã. Không đợi gã nói xong, cô dùng một tay lôi cổ hắn ra khỏi người Bichir. Lại tiếng “rắc” vang lên, hai mắt gã mắt trợn trắng, người đã tắc thở.

Quăng xác gã qua một bên, ánh mắt không bớt lạnh lùng nhìn Bichir đang lồm cồm bò dậy “Mì không biết đá hắn ra à?”

Bichir uất ức nói: “Tôi làm không lại hắn mà...”

Ariel nhú mày, mắt đôi mắt với cậu ta, Bichir cúi đầu sợ hãi ánh mắt của cô. Ariel lại gần kéo tay chân cậu kiểm tra. Bichir không chịu nổi hét lên: “Đau! Đau! Nhẹ thôi!”

Ariel quan sát cả người cậu lắc đầu, suy cho cùng không phải người cá nào cũng mạnh mẽ như cô. Thấy cậu không có thương tích gì, Ariel liền đứng dậy, xoay người bỏ đi.

Đi được một đoạn vẫn không nghe thấy tiếng chân theo sau, cô nghi hoặc nhìn lại, Bichir đang kéo lê tên gầy gò lên bãi đá. Ariel không khỏi nhú mày, cô lại gần hỏi: “Làm gì vậy?”

“Quăng xác tên khôn nạn này xuống biển...” Bichir vừa thở phì phò vừa nói như đứt hơi: “Nuôi lũ cá mập ngu ngốc dưới đó”

Ariel nghe vậy liền suy nghĩ, Thủy

tộc chia thành nhiều bộ lạc cai trị ở •••••

từng vùng khác nhau, không phải bộ lạc nào cũng tôn thờ sức mạnh, hành xử có phần hung bạo như bộ lạc của cô, họ có quy tắc và luật lệ riêng.

Ariel không chắc loài người thi hành chính sách gì nên cô không thể tùy tiện giết người. Ariel lại gần hai gã cao to, lục túi quần họ, lấy ra không ít tiền trong đó, những thứ cô không biết thì để trở lại. Bichir ở đằng xa thấy cô làm thế liền học theo.

Ariel kéo áo hai người kia lôi lên bãi đá rồi thả đồng thời xuống biển. Trông thấy ba tên đó chìm xuống, cô kiểm tra xung quanh không có động tĩnh, xác định không có con người ở gần đây, Ariel liền kéo tay Bichir rời khỏi.

Bạch Hồ Ly: Xin nhắc lại lần nữa. Nữ chính không phải người hiền lành, các bạn nên nghĩ kĩ khi đọc. Mình đã nói ở chương trước, không thích cũng đừng mắng tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cả đêm Ariel và Bichir ngủ ở nhà hoang cạnh biển. Sáng sớm hai người đã tìm đường đi đến trung tâm của thị trấn, đến tận trưa mới tới được cửa hàng kim hoàng được giới thiệu ở chợ đêm hôm qua.

Trước đó, Ariel mở chiếc hộp cất đầy ngọc trai biển, kích cỡ lớn nhỏ không đồng đều, màu sắc khác biệt nhau. Ariel suy nghĩ, cô không hiểu rõ thế giới này, chỉ có thể thận trọng đi một bước tính một bước, cô lấy viên ngọc trai trắng phớt biển, có kích thước nhỏ nhất trong hộp.

Nhìn thấy hai người ăn mặc lôi thôi bước vào, nụ cười trên mặt cô nhân viên không khỏi cứng đờ, cô làm việc ở cửa hàng 3 năm, có thể xem như không có khách hàng nào là chưa thấy, không thiếu người ăn mặc lộng lẫy, vào cửa hàng mua vàng bạc đá quý, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy có người ăn mặc đặc biệt “nhếch nhác” thế này! Cô không giữ được bình tĩnh.

Cô nhân viên miễn cưỡng cười, chào hỏi Ariel: “Xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho chị ạ?”

Giọng Ariel nhàn nhạt: “Tôi muốn bán ngọc trai thật, chủ cửa hàng có ở đây không?”

Cô nhân viên cứ cảm thấy có điều gì đó không đúng ở đây, nhưng cô không suy nghĩ nhiều, nghe có người muốn bán ngọc trai, liền giao cửa hàng cho người khác, đi vào bên trong tìm bà chủ.

Cô nhân viên khác nãy giờ nhìn hai người bằng ánh mắt soi mói, không dấu được sự khinh thường, đẹp thì có đẹp, nhưng ngay cả quần áo cũng không có mặc, hừ!

Bà chủ nghe nói có người muốn bán ngọc trai, liền nghi hoặc, tuy là gần biển nhưng kinh tế nơi đây chưa phát triển, không có trang trại nuôi trai, trước giờ cũng có ai tới đây bán ngọc trai đâu? Chẳng lẽ ai đó muốn gây chuyện với bà?

Bà chủ đi ra quan sát hai người trước mặt, không khỏi nhăn mày. Dù quần áo trên người lố lố, nhếch nhác cũng không che được vẻ đẹp rực rỡ của cô gái cao gầy trước mặt. Bà cao chừng một mét rưỡi, người này hơn hẳn bà hai cái đầu. Bà chỉ còn cách đứng cách cô một mét, tiện bề nói chuyện.

“Nghe nói cô muốn bán ngọc trai, có thể cho tôi xem hàng không?”

Ariel gật đầu, cầm viên ngọc đưa cho bà chủ quan sát.

Bà chủ nhận lấy, kiểm tra viên ngọc trai, không khỏi than thầm, lúc đầu chỉ nghĩ có người muốn đùa giỡn, không ngờ người ta lại bán thật. Nhìn Ariel, thoáng chốc trong đầu bà xoay chuyển cả trăm ý nghĩ.

Bà chủ nở cười lạnh: “Không biết cô đây tên là gì?”

“Ariel”

Bà chủ nhìn cô gái trước mặt, rồi lại quan sát cô gái tóc vàng phía sau, hóa ra là người Tây à?

“Cô muốn bán viên ngọc này giá bao nhiêu?”

“Bà muốn mua giá bao nhiêu?”

Bà chủ suy nghĩ, nhìn người này chắc chắn là không biết giá rồi, chẳng biết có lấy cấp ở đâu không, bà liền bắt đầu ba hoa: “Cô nhìn xem, đây là viên ngọc trai nước ngọt, hình dáng không tròn đều, kích thước cũng không lớn, lại là màu trắng phổ biến. Cô hãy nhìn đây xem...” Bà chủ bảo nhân viên lấy đôi bông tai ngọc trai khá to từ quầy trưng bày “Ngọc trai ở cửa hàng đều lớn hơn viên ngọc của cô....”

Ariel nghe bà chủ nói huyền thuyên, cho tới khi bà nói cạn nước miếng, không còn nói được nữa, cô mới lên tiếng: “Bà muốn mua với giá bao nhiêu?”

Bà chủ nhìn mặt điềm tĩnh, không chút biểu tình của Ariel: “500 nghìn.”

Ariel không nói nhiều lời liền lấy lại viên ngọc trên tay bà, xoay người bước đi.

Bà chủ giật mình hết hồn, chưa kịp phản ứng thì tay nhanh hơn não, bắt kịp gót áo của Ariel “Chúng ta từ từ bàn lại, cô không cần đi nhanh vậy.”

Ariel nhìn bà chủ: “Mua bao nhiêu?”

Bà chủ: “Thấy cô có vẻ đang cầm tiền gấp, tôi liền trả 1 triệu! Cửa hàng này của tôi ở đây là lớn nhất, không ai có thể mua...”

Lần này chưa để bà nói hết, Ariel đã xoay người, còn chưa kịp đi đã bị bà chủ kéo lại.

“Đã bảo là từ từ mà! Không thích có thể trả giá!”

Ariel nhìn bà chủ chằm chằm, nhìn tới khi bà chủ chột dạ, nuốt nước miếng lên tiếng: “5 triệu, giá chót! Không thể cao hơn được nữa!”

Ariel không nhịn được cười nhếch mép, con mắt bà xoay chuyển nhiều vòng, chớp mắt nhiều cái, cô còn điếm được đấy. Lần này Ariel đi đến cửa, chưa kịp kéo mở thì bị bà chủ nhanh tay giữ lại “Cô đưa viên ngọc, tôi sẽ kiểm tra lại...”

Ariel đưa viên ngọc trai cho bà, nhìn bà đi tới đi lui, kiểm tra này nọ các thứ, cho tới gần một giờ sau, Bichir đã than đói không ra hơi nữa, bà ta mới quay lại.

Bà chủ cầm viên ngọc trai trong tay không khỏi run rẩy, không nói ra lời, đây là ngọc thật, còn là ngọc thật tự nhiên 100%. Lần đầu bà cầm lấy nó quan sát liền nghi hoặc, nó không tròn như ngọc trai nước mặn, nhưng lại sáng bóng hơn ngọc trai nước ngọt, màu sắc, khúc xạ ánh sáng đều rất tốt. Bà liền nghĩ chắc đây là ngọc trai nước mặn, không ngờ....

“50 triệu. Đưa tiền ngay hôm nay, đây là giá cao nhất tôi có thể trả. Cô có bỏ đi nữa tôi cũng không trả cao hơn đâu”

Ariel như ý bà chủ, cầm lấy viên ngọc bỏ đi. Cho tới khi rời khỏi cửa hàng, đi được một đoạn, không thấy ai đuổi theo, cô liền quay lại lần nữa.

Thật ra bà chủ cũng chỉ đánh cược, đánh cược cô gái này không biết được giá trị viên ngọc. Ngọc trai biển, sau khi trải qua thời kì săn tìm, đã trở nên vô

cùng quý hiếm, không định được giá trị liên thành của nó.

Bà chủ nhìn thấy Ariel quay lại liền biết, bà thắng rồi.

Ariel không muốn nói nhiều, càng nói càng sai, chỉ đưa bà chủ viên ngọc trai: “Tiền?”

Bà chủ liền cười cười, nói mát vài câu, bà liền quay vào lấy tiền ra đưa cho Ariel. Ariel nhìn sắp tiền trước mặt, không khỏi nghi hoặc, nếu cô nhớ không lầm ra đường có mấy ai cầm thứ này trên tay đâu, không phải đều bỏ vài cái... cái gì đó à?

Ariel quan sát cửa hàng một lần nữa, không thấy thứ có thể đựng được đồng tiền này, liền quay qua hỏi bà chủ: “Tại sao không đưa tôi thứ có thể đựng tiền?”

Tại sao tôi phải đưa cô?

Bà chủ vừa định nói nhưng nhìn hai người trước mặt, ngay cả quần áo cũng không có thì lấy đâu ra túi xách. Thôi, một cái túi cũng không đáng giá bao nhiêu, hợp tác vui vẻ biết đâu lần sau cô gái này lại bán cho bà, haha.

Đeo trên vai túi xách, bước ra khỏi cửa hàng. Ariel rời đi cũng không thèm nhìn lại. Không phải cô không biết, mình có thể bị lừa gạt, bị người ta ăn chặn, nhưng biết làm sao được, hiểu biết của cô với thế giới này quá ít, chỉ có thể đi một ngày đường học một sàng khôn.

Cô trở nên lươn lẹo, dối trá cũng bởi vì thế giới này ép cô như vậy.

Ariel suy nghĩ, dối trá cũng tốt hơn trở về Thế Giới Đại Dương, nơi đó cô không thể cúi đầu được nữa.

Bichir nãy giờ bị bỏ rơi đáng thương nhìn cô: “Ariel ơi, tôi đói quá~~~~”

Lúc này Ariel mới cảm thấy bụng đã đánh trống “Ọt, ọt”. Hai người liền nương theo mùi hương gần đó, tìm tới một quán ăn vỉa hè.

Nghe người ta kêu tô mì, Ariel liền học theo: “Hai tô mì”

Đồ ăn đem ra, nhìn tô mì trước mặt, hai người lại phiền não, thứ này làm sao để ăn?

Thấy Bichir vừa định dùng tay bốc, Ariel liền ngăn lại, ngược cổ ra dấu: “Mì nhìn họ kia”

Nhìn mọi người dùng hai cái cây “chọt, chọt”, Ariel và Bichir liền gian nan học theo. Cảm không chắc tay, sợi mì lọt khỏi đũa, nước bắn tung tóe. Người ta mất 10 phút ăn xong tô mì, còn hai người lại mất gần cả tiếng. Ăn hết cảm thấy mới lưng bụng, lại kêu thêm hai tô.

Sau khi ăn uống phủ phê, hai người vừa rời khỏi quán ăn, liền nghe thấy có tiếng chân theo sau, phối hợp ăn ý đi vào con hẻm gần đó.

Kê theo đuôi thấy hai người đi vào hẻm, sợ lạc mất, liền nhanh chân chạy theo. Bất ngờ, cả con hẻm không có ai, hẻm liền nhú mây, chạy tới cuối đường kiểm tra. Thành lĩnh, không kịp phòng bị, một bóng đen từ phía sau vồ lên người gã, quật ngã hất xuống đất.

Ariel ngồi lên người, tay cầm cổ hất, tùy thời có bẻ ngang: “Mây là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nguyên Phấn Đông đậu xe bên đường, vừa định nổ máy thì vô tình nhìn thấy hai bóng dáng bước ra từ cửa hàng đối diện. Cô gái tóc đen, dáng người cao dong dỏng, chỉ liếc thoáng qua liền biết là mỹ nhân hiếm gặp. Theo sau là cô nàng tóc vàng nhỏ nhắn, cảm giác bị lọt thỏm trong đồng quần áo.

Nguyên Phấn Đông nhìn quần áo, đầu tóc của họ liền biết chắc chắn là dân quê lên tỉnh. Không đầu được vui mừng vì lượm được bảo vật, liền cho xe quay bánh, lái theo sau hai người.

Đi theo hai người vào quán ăn, quan sát hành động ngốc nghếch của họ, chỉ hận không thể moi não họ ra xem trong đó có gì. Nguyên Phấn Đông nhìn họ không khác gì quái thú, anh dám khẳng định, họ không phải là dân quê lên tỉnh, mà là từ trên rừng xuống!

Theo đuôi vào ngõ hẻm, Nguyên Phấn Đông còn chưa kịp quan sát xung quanh đã bị một lực mạnh đánh lên từ phía sau, anh ngã nhào, trán đập mạnh xuống đất, không khỏi xước da, đau điếng.

Có người ngồi lên người anh, tay xiếc cổ, giọng nói vọng tới, cảm giác như gió đông thoáng qua làm lòng người lạnh lẽo: “Mây là ai?”

Nguyên Phấn Đông hoảng hốt, theo quán tính liền giãy giụa, la lớn, không để ý tại sao một cô gái mảnh mai có thể dễ dàng khống chế chàng trai khỏe mạnh như anh: “Tôi là người tốt! Đừng giết tôi! Tôi là người tốt! Là người tốt! Thật đó!!!!”

Ariel kẹp chặt tay chân, không cho hấn giãy giụa: “Tại sao lại theo sau?”

“Hai người không phải người ở đây đúng không? Tôi có thể cho hai người công việc. Cô thả tôi ra đã, chúng ta từ từ bàn bạc!” Nguyên Phấn Đông nói liền một hơi.

Bichir khó hiểu nhìn Ariel: “Hắn nói gì vậy?”

Ariel nhú mày, lắc đầu: “Không nghe rõ”

Lần này tới Nguyên Phấn Đông nghi hoặc, người Tây? Họ nói gì vậy? Sao anh nghe không hiểu?

Ariel nhìn Nguyên Phấn Đông tò mò muốn quay đầu lại liền xiếc cổ, cố định không cho anh nhúc nhích: “Lặp lại lần nữa!”

Nguyên Phấn Đông nhủ thầm, không những là người từ trên núi mới xuống, mà còn là người ngoại lai

“Tôi là người tốt. Tôi có thể cho hai người công việc, chỗ ở, tiền bạc. Trước tiên có thể thả tôi ra không? Chúng ta từ từ bàn bạc” Nguyên Phấn Đông nói chậm chậm, lựa những từ đơn giản, dễ hiểu nhất để nói.

Ariel nghe hiểu chính mười, liền thả hấn ra, đứng lên. Không phải cô tin hấn là người tốt mà là cô không tin kẻ mềm yếu như hấn có thể đánh trả cô.

Nguyên Phấn Đông đứng dậy, phui lớp đất cát dính trên quần áo. Kiểm tra vết thương trước trán, thấy tay rướm máu, trong lòng không khỏi chửi thề.

Anh nhìn hai người trước mặt, nuốt nước miếng, âm thầm kinh diễm. Vừa nãy quan sát từ xa, liền biết cô gái tóc đen gọn sóng này chắc chắn là một mỹ nhân, chỉ là không ngờ nhìn gần lại đẹp tới vậy. Nước da trắng sứ, mỏng manh thiếu sức sống. Hàng mi cong dài, ánh mắt gợi tình làm lòng người thất lại. Nguyên Phấn Đông than thầm, là cực phẩm, cực phẩm trong cực phẩm.

Liếc sang cô tóc vàng bên cạnh, đáng người nhỏ nhắn, điển hình của Loli, ngực không có, mông cũng không, bù lại khuôn mặt xem như đáng yêu, vừa nhìn đã muốn đem về nuôi dưỡng.

Nguyên Phấn Đông ho nhẹ: “Chúng ta có thể tìm chỗ khác để nói chuyện không?” Ở con hẻm vừa dơ vừa hôi thê này.....

“Ồ đây!”

“Được rồi....” Nguyên Phấn Đông chịu thua.

Anh đưa danh thiếp cho Ariel và Bichir, mặc kệ hai người có hiểu hay không bắt đầu giới thiệu: “Tôi là người quản lý nghệ sĩ, là người tìm kiếm tài năng. À các người có hiểu nghệ sĩ là ai không? Chính là những người đứng trên sân khấu hay xuất hiện trong tivi đó.....vv....vv....”

Nguyên Phấn Đông nói liên tục không ngừng nghỉ, cho tới khi thấy hai người mãi không phản ứng mới giật mình nhớ lại, họ là người nước ngoài, không hiểu những gì anh nói....

“Hai người có nhà không? chính là chỗ ở đó.”

Ariel trả lời: “Không”

“Vậy đi, nếu tin tưởng thì đi theo tôi. Tôi sẽ bao com nước, ăn mặc ở cho hai người. Hai người không phải lang thang như vậy nữa.”

Ariel hỏi ý kiến Bichir: “Thấy sao?”

Bichir bĩu môi: “Sợ gì chứ! Nhìn hấn yếu ớt như cộng rong biển còn lo hấn đánh lại cô sao?”

Ariel thần nhiên: “Chứ không phải nghe nói hấn bao com nước cho mì, mì liền đi theo hấn à?”

Bichir chột dạ, không vui: “Cô đừng xem thường người khác thế được không? Nhìn mặt hấn cũng biết không phải dạng người tốt lành gì. Tự nhiên tỏ ra ân cần, không phải gian trá thì cũng là phường trộm cắp.”

Ariel ngạc nhiên: “Woa, hiếm khi người thông minh như vậy!”

Bichir bực mình: “Đã bảo cô đừng xem thường người khác được không!”

Ariel chọc giận Bichir xong liền vui vẻ, tuy nhiên ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhìn người trước mặt, không xấu cũng không đẹp, đúng là gây cho người ta cảm giác người này không thành thật.

Nguyên Phấn Đông nhìn hai người trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ khó hiểu, không khỏi tò mò, không biết họ là người nước nào? Có phải con lại không? Tại sao lại biết tiếng nước Y?

Thật ra Ariel và Bichir luôn nói chuyện với nhau bằng Thủy ngữ, tiếng mẹ đẻ của họ. Ngoài những thành viên thuộc Thủy Tộc, chắc chắn không ai hiểu họ đang nói gì. Hai người hiểu tiếng Y, thật ra cũng chỉ là mưa dầm thấm đất, trải qua hơn triệu năm, dù không hiểu hết lời họ nói, cũng phỏng đoán được sơ lược.

Ariel và Bichir đi theo Nguyên Phấn Đông lên xe ô tô, mặc kệ anh ta ngồi ba hoa, thỉnh thoảng hỏi thăm vài câu, hai người coi như phối hợp câu có câu không đáp lại.

Hơn bốn tiếng ngồi xe, cả người đều nhừ mỏi, Ariel buồn chán nhìn qua khung cửa sổ. Hoàng hôn buông xuống, bầu trời ngả vàng, ánh đèn đã thấp, một bức tranh chiều buồn, đẹp lạ.

Chiếc ô tô băng qua đường cao tốc tiến thẳng vào nội thành thủ đô Z nước Y, mở đầu thời kì huy hoàng mang tên Kiều Dương.

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Từ hôm ra ngoài mua điện thoại, Ariel cảm thấy cơ thể có chút khác thường, da thịt bắt ngờ bóng rât. Vài hôm sau da mặt lấm tấm các hạt mụn li ti, da cơ thể cũng ửng đỏ dị thường, có dấu hiệu bong tróc.

Hoàng đế không vội, thái giám gấp, Nguyên Phấn Đông thấy thế liền cuống cuồng, mua cho cô một đồng mỹ phẩm. Qua vài hôm, tình hình xem như được cải thiện, Nguyên Phấn Đông mới an tâm.

Nguyên Phấn Đông phát hiện gần đây Bichir cao lên, anh hỏi cậu ta bao nhiêu tuổi nhưng cậu không trả lời. Chưa tới hai tháng mà cậu ta cao gần 7 cm, Nguyên Phấn Đông bắt đầu nghi ngờ, Bichir có phải là người không?

Không chỉ Bichir mà ngay cả Ariel cũng có dấu hiệu khác lạ, khác lạ thế nào thì anh không diễn tả được, chỉ là cảm thấy họ không giống người bình thường. Ví như chuyện học hành, họ chỉ cần dạy sơ qua là nhớ, năng lực tiếp thu cực kì cao.

Ngay cả hệ tiêu hóa cũng hấp thụ rất tốt, Nguyên Phấn Đông phải mời người giúp việc về lo cơm ngày 4 bữa cho hai người, phải là một ngày 4 bữa!

Nguyên Phấn Đông không biết đây có phải là hai cây rụng tiền của mình không nữa, tiền thì chưa thấy đâu, chỉ thấy anh đã tiêu quá nhiều thời gian và tiền bạc vào hai người này rồi!

Nguyên Phấn Đông chán nản nhìn Ariel, phát hiện mới một tháng mà cô đã béo ra vài vòng. Lần đầu gặp mặt, Ariel cả người mảnh mai, có cảm giác gió thổi cũng bay, thoáng chốc đã trở nên đầy đặn. Nguyên Phấn Đông lại bắt đầu hốt hoảng, sợ cô béo lên rồi không giảm cân được.

Anh làm công tác tư tưởng cho Ariel, nói từ nguyên nhân tác hại của việc béo phì, đến chiều sâu của thẩm mỹ. Mát cả buổi trời nói hết hơi thừa lời, cuối cùng cũng đổi được cái gật đầu, chịu khó mỗi ngày tập thể dục của Ariel. Nguyên Phấn Đông cảm giác như mình công thành danh toại, thờ phào một hơi.

Nguyên Phấn Đông nhận được điện thoại của Ariel, liền tranh thủ chút thời gian buổi chiều chạy về nhà. Vừa mở cửa thì thấy Ariel đang lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, khoác lên người là chiếc váy màu xanh da trời, trông dịu dàng mà đầy kiêu sa. Không nói sẽ chẳng ai biết đây chỉ là một chiếc váy rẻ tiền, tùy tiện mua bên đường.

Ariel nghe tiếng mở cửa liền quay lại, thấy người tới là Nguyên Phấn Đông liền mỉm cười: “Có chuyện này muốn nói với anh”

Nguyên Phấn Đông nhú mày, nghi hoặc: “Chuyện gì?”

Ariel cầm điều khiển, chỉ vào màn hình: “Làm sao để gặp được anh ta?”

Lúc này Nguyên Phấn Đông mới chú ý vào màn hình đã bị bấm tạm dừng. Trên đó là khuôn mặt của một người đàn ông điển trai, hỏi cả thành phố Z không ai không biết, người đàn ông kim cương có thể mê hoặc tất cả phụ nữ là ai? Chính là thiếu gia Hà Thị, người đang tiếp quản công ty giải trí Venus, Hà Đồng Tư.

“Cô biết anh ta là ai không?”

“Hà Đồng Tư, tổng giám đốc công ty giải trí Venus” Ariel nhớ lại lời giới thiệu trên tivi vừa nãy. Hôm nay theo thường lệ cô ngồi xem phim truyền hình,

vừa chuyển đài liền gặp được khuôn mặt quen thuộc kia. Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cô chưa tìm thì người đã ngay trước mắt rồi.

Ariel yêu Hà Đồng Tư sao? Cô không biết. Chỉ là cô bị một cái tật mà ai cũng mắc phải, chính là lòng yêu cái đẹp. Cứ tưởng hơn một triệu năm qua, cái gì đẹp nhất cũng đã thấy rồi, bệnh này sẽ không còn tái phát. Không ngờ nhân ngoại hữu nhân, trên đời còn có người đẹp như vậy. Ariel không khỏi muốn nhìn thêm vài lần.

“Cô nghĩ một người bình thường như cô có thể gặp được anh ta à?” Nguyên Phấn Đông cười châm biếm.

“Không phải anh ta chuẩn bị đầu tư chương trình tìm kiếm tài năng sao? Tham gia chương trình đó không phải tôi sẽ gặp được anh ta sao?”

“Hơ hơ, cô cũng biết đó là chương trình tìm kiếm tài năng. Vậy tài năng đâu? Cô có tài năng gì nói tôi xem?” Nguyên Phấn Đông thẳng thừng, như tạt nước lạnh vào mặt Ariel.

“Anh không phải là người muốn tôi gia nhập vào làng giải trí sao? Vậy anh nói xem, anh thấy tôi có tài năng gì mà muốn tôi gia nhập vào giới giải trí?” Ariel cười cười.

Lần này Nguyên Phấn Đông cảm thấy, không khác lấy đá tự đập chân mình rồi....

Nguyên Phấn Đông bình tĩnh suy nghĩ rồi đi lấy giấy, bút được đặt sẵn trong hộp tủ đưa cho Ariel.

“Không phải cô muốn tham gia vào chương trình đó sao? Kí vào đây, tôi cho cô tham gia. Nhưng tôi nói trước, không phải cứ tham gia là sẽ gặp được Hà Đồng Tư!”

Ariel nhìn bản hợp đồng đã đọc qua hơn chục lần, không nhận lấy: “Tôi đã nói rồi, hợp đồng này ghi không rõ ràng. Tôi sẽ không kí!”

“Có chỗ nào không rõ ràng chứ?”

Ariel chỉ vào từng khoản mục: “Thời gian hợp đồng 10 năm, quá lâu. Tuân thủ mọi yêu cầu, sắp xếp của bên A, quá ràng buộc. Không được tự ý làm bất cứ chuyện gì khi không có sự đồng ý của bên A, điều này không khác gì giam cầm.”

Tay Ariel dừng lại ở mục chi phí bồi thường khi vi phạm hợp đồng: “Số tiền quá lớn”

“Hợp đồng nào cũng như cả nhau thôi” Nguyên Phấn Đông bức bối: “Nếu muốn tham gia chương trình đó, cô chỉ có thể kí vào đây. Ngoài tôi ra, chẳng ai giúp cô được đâu”

Ariel lắc đầu: “Không kí”

Nguyên Phấn Đông phát điên rồi, anh quát to: “Được! Vậy cô dọn ra khỏi đây đi!”

Ariel đứng lên, định quay về phòng ngủ gọi Bichir. Chỉ là vừa đi được vài bước liền bị Nguyên Phấn Đông kéo lại.

Anh cố gắng hít thở thật sâu, cố gắng tâm bình khí hòa, biết Ariel ăn mềm không ăn cứng, ăn nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Không kí cũng được, vậy đi, nghe lời tôi, tôi nay ra ngoài làm việc. Ngày mai tôi giúp cô đăng kí tham gia chương trình đó, được chưa? Cô cũng không thể ăn không, uống không ở nhà tôi hoài được!”

Anh tốn thời gian và tiền bạc để bồi dưỡng cô và Bichir, không thể nói đi là đi được

Ariel nghe anh ta nói cũng có lí, không thể ăn không trả tiền được, liền gật đầu đáp ứng.

Nguyên Phấn Đông thấy vậy liền thở phào một hơi, nhìn Ariel xem như cũng giống một “con người” bình thường rồi, an tâm cho cô ra ngoài.

Bạch Hồ Ly: “Nguyên tắc của ta là càng nhiều cmt càng nhanh ra chương nhớ, heheheheee

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trời vừa chập tối, Nguyên Phấn Đông liền đưa Ariel tới Thiên Đường Ánh Sáng, một trong những khu phố nổi tiếng nhất Thủ Đô Z, nơi ăn chơi bật nhất cả nước, bao gồm những quán bar, sòng bạc, phố đèn đỏ, khu chợ đen...

Thiên Đường Ánh Sáng, nơi ánh đèn không bao giờ tắt, là con phố xa hoa, hào nhoáng tập hợp những thứ làm người ta sung sướng như được lên thiên đàng và thống khổ như bước xuống địa ngục... Nơi đây tồn tại những điểm giao dịch ngầm như thuốc lắc, ma túy, súng ống đạn dược, dưới sự kiểm

soát của bang phái xã hội đen mà cảnh sát không không chế được.

Khách du lịch tới Kinh thành Z không tham quan con đường Ánh Sáng, không khác gì chưa bao giờ đặt chân tới Thủ Đô, nơi bộc lộ trần trụi dục vọng, lòng tham, cái ác của con người. Chỉ là những điều này, Ariel không biết.

Hôm nay Nguyễn Phần Đông đưa cho cô chiếc đầm hai dây ôm body màu da, rất tôn dáng, rất gợi cảm. Đừng hỏi Ariel có cảm thấy nó quá thiếu vải không, thật ra cô không có khái niệm này, thấy đẹp thì mặc thôi. Dù sao Ariel thỏa thân hơn triệu năm, cô cảm thấy mặc vải lên người, che đi những chỗ cần che là được rồi.

Nguyễn Phần Đông nhìn một lượt cả người Ariel. Tóc xoắn gọn sóng, khuôn mặt được trang điểm quyền rũ, chiếc đầm ngắn cùn cùn phô bày hết 3 vòng hoàn mỹ, giày cao gót mũi nhọn thời thượng, Nguyễn Phần Đông âm thầm gật đầu, không uống công anh bắt Ariel tập luyện hơn tuần lễ, xem như cô đi đúng có bảy bản.

Nguyễn Phần Đông vừa lái xe vừa dặn dò Ariel: “Họ nói gì cô cứ làm ngơ là được rồi, không cần xen vào. Khi nào hỏi tới cô, cô hà trả lời. Biết không?”

Ariel gật đầu: “Biết rồi”

“Họ có sờ tay, sờ chân cô cũng đừng có phản ứng kịch liệt. Họ làm vậy cô cũng không mất miếng thịt nào, biết không?”

Ariel gật đầu, cô không thích người ta đụng chạm tay chân nhưng biết nói ra Nguyễn Phần Đông sẽ phun một tràng giáo huấn, nên thôi.

“Đĩa CD tôi bảo cô xem, cô xem hết chưa?”

“Rồi” Thật ra cô muốn nói, không chỉ đĩa CD đó, mà tất cả đĩa CD trong nhà cô đều xem hết rồi.

“Cô cứ học theo nữ chính trong đĩa CD đó là được. Để cái này vào túi sách, phải biết sử dụng để bảo vệ bản thân, phòng ngừa mang thai. Cô đọc hướng dẫn sử dụng rồi đúng không?” Nguyễn Phần Đông nhìn Ariel, anh cứ cảm thấy không yên tâm thế nào.

Ariel gật đầu, cô muốn hỏi, anh ta bắt cô xem đĩa CD đó làm gì? Với lại không phải làm chuyện đó là để mang thai sao? Thế phòng ngừa làm gì? Nhưng thấy xe đã đến nơi nên thôi.

Nguyễn Phần Đông dẫn Ariel vào Poison-Bar, quán Bar nổi tiếng nhất khu phố, không phải có tiền là vô được. Hai người băng qua sàn nhảy, âm thanh đinh tai nhức óc, bước qua hành lang dài thườn thượt, tỉ lệ người qua đường xoay đầu gần 90%. Cũng phải, mỹ nhân hiếm gặp, ăn mặc lại sexy, quyền rũ, không khiến người ta tò mò cũng khó.

Nguyễn Phần Đông đưa Ariel tới gặp một người đàn ông trung niên, sau màn chào đơn giản, liền giới thiệu cô với ông ta.

“Đây là biên kịch Trần Khải. Đây là Ariel, diễn viên mới của tôi, cô ấy mới vào nghề, có gì sai sót nhờ ngài chỉ bảo thêm” Nguyễn Phần Đông cười nói với biên kịch Trần, ra hiệu với Ariel.

Ariel mỉm cười, chủ động bắt tay với ông ta: “Chào biên kịch Trần, vinh hạnh được gặp ngài.”

Trần Khải gật đầu, quan sát người trước mặt: “Chào cô”. Hôm qua gọi điện cho Nguyễn Phần Đông, bảo cậu ta mang người nào đẹp nhất tới đây. Không ngờ, không chỉ đẹp mà còn là đẹp xuất sắc, đẹp đến nỗi làm người ta đui mù.

Nguyễn Phần Đông nói nhỏ với Ariel: “Tôi về trước đây. Nhớ! không được gây chuyện. Tí nữa xong việc cứ bắt taxi về nhà là được. Có gì cứ điện thoại tôi”.

Ariel phối hợp gật đầu, theo sau Trần Khải, vừa đi vừa nghe ông ta hướng dẫn. Trần Khải nhìn cô gái trước mặt, cũng xem như ngoan ngoãn nghe lời, người đẹp như vậy lấy đại một người nào đó làm chồng là được, lại vì cái vô hào nhoáng của showbiz mà sa vào vũng lầy, haizz.

Ariel đi theo Trần Khải vào một phòng bao xem như rộng lớn, chỉ là ánh đèn mờ tối, gây cảm giác ám muội. Hai người ngồi đợi chừng 5 phút, thăm hỏi qua lại đôi câu thì có người mở cửa.

“Mời vào”

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Phục vụ đẩy cửa, lịch sự mời người đàn ông bước vào. Ariel ngấm nhìn không thèm che diêm, mài kiếm, mắt sâu, dáng người cao ngất, tây trang nghiêm chỉnh, có cảm giác lạnh lùng, không thích gần gũi người khác.

Thẩm Dương bước vào, theo quán tính ngược mắt liền đối diện với ánh mắt đánh giá, rất đẹp, rất có cảm giác tồn tại.

Thẩm Dương và Trần Khải khách khí chào hỏi đôi câu, liền ngồi xuống nói chuyện, cũng không ai quan tâm giới thiệu Ariel, một diễn viên nhỏ, ai đáng để ý.

Trần Khải ra hiệu cho Ariel rót rượu. Ông cười nói với Thẩm Dương: “Còn nhớ hồi đó ta gặp cháu, cháu chỉ mới chùng này” Trần Khải lấy tay diễn tả “Không ngờ chớp mắt 20 năm, cháu đã thành đạt thế này rồi”

Thẩm Dương khiêm tốn: “Bác quá khen rồi. Cuộc sống hiện tại của bác ổn định chứ ạ?”

“Tốt! Tốt!” Trần Khải gật đầu. Hiện tại ông gần 60 rồi, đã cái tuổi về quê dưỡng lão, chỉ là lòng yêu nghệ thuật vẫn không dập tắt được. Hơn mười năm ở ẩn, ngoảnh lại mới thấy, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người tài thay nhau xuất hiện, lớp trẻ bây giờ còn mấy ai biết tới ông.

“Ngày xưa nhờ bác mà cha cháu mới có được thành tựu như hôm nay. Ông ấy vẫn thường xuyên nhắc tới bác.”

Trần Khải không khỏi cảm thán: “Là cha cháu có tài thôi. Thiên vương vẫn là thiên vương, tới bây giờ địa vị của ông ấy vẫn vững như bàn thạch. Năm xưa ta khăng khăng chọn ông ấy là vì nhìn trúng tài năng của ông. Haizz đâu như ta, mới mấy năm thôi mà đã chẳng ai nhớ tới rồi.”

Ariel thấy hai người đều uống cạn rượu, theo bản năng định rót thêm. Thẩm Dương liền cản lại: “Tôi phải lái xe, không uống được rượu”

Ariel nhìn anh, gật đầu.

Trần Khải quan sát hai người, thật ra hôm nay gọi người hầu rượu đều có lý do cả. Ông và cha Thẩm Dương xem như bạn già. Ông ấy suốt ngày than thở, 30 tuổi Thẩm Dương vẫn chưa có vợ, ngay cả một mối tình vắt vai cũng không có. Cái danh không gần nữ sắc đã nổi tiếng cả giới showbiz, không ai không biết rồi.

Cha Thẩm Dương biết hôm nay hai người gặp mặt, liền bắt ông phải kêu thêm người hầu rượu, tốt nhất là phải phục vụ thêm chuyện ấy, chỉ sợ quý tử nhà họ Thẩm phung diện kia có vấn đề. Bây giờ ông nhìn phản ứng của Thẩm Dương, ngay cả người gần cô gái xinh đẹp, ăn mặc gợi cảm như vậy mà mặt cũng không không biến sắc, mắt không nhìn loạn, thật là... Đúng với cái danh mọi người đặt cho, không gần nữ sắc!

Thẩm Dương bỏ qua ánh mắt đánh giá của ông, mọi người nhìn nhiều nên anh cũng chẳng thèm để ý: “Hôm nay bác hẹn cháu ra đây không phải có kịch bản hay muốn cho cháu xem sao?”

“Kịch bản hay gì chứ, lão già ta đây là bởi vì kịch bản bị mọi người hắt hủi nên mới tìm đến cháu.” Trần Khải thờ dài đem kịch bản đưa cho Thẩm Dương, nhận lấy ly rượu vừa được rót đầy lên uống.

“Ta đã không theo kịp giới trẻ bây giờ rồi, kịch bản này cháu đọc sơ qua thôi, cảm thấy không hay cũng không cần để ý. Đi một vòng lớn như vậy, không ngờ Trần Khải ta cũng có ngày phải nhờ quan hệ mới gặp được cấp lớn”

Hai người câu có, câu không an ủi lẫn nhau, kẻ khen người phụ họa. Thẩm Dương xem như là người có gia giáo, ăn nói khiêm tốn, có tình có nghĩa, không cậy giàu có lại lên mặt. Ariel nhìn tốc độ lật sách của anh ta, trong lòng không khỏi ồ lên.

Ariel nhàm chán, bắt đầu lơ đãng, nhìn đĩa trái cây hai người kia mãi không đụng vào liền bắt trước tạt xấu của Bichir, tốt bụng ăn giúp.

Thẩm Dương nhìn thấy hành động của Ariel, cũng không để ý, cô gái này xem như quy củ, không tái mại tay chân.

Hai người nói chuyện, thoáng chốc đã hơn hai tiếng đồng hồ. Trần Khải người già không thức khuya được, liền gọi điện kêu con trai đón về. Thẩm Dương tiễn ông lên xe xong liền quay đầu nhìn cô gái vẫn theo sau lưng mình.

Mười giờ tối là khởi đầu cho cuộc sống về đêm, nhộn nhịp và tràn ngập hơi thở sa đọa. Dưới ánh đèn mập mờ, người ra vào tấp nập, âm thanh ồn ào hỗn tạp, Thẩm Dương mới có dịp nhìn kỹ, đánh giá một lượt từ đầu tới chân cô gái này.

“Nhìn đủ chưa?” Ariel không thích người này lắm, dù rằng anh ta vẫn chưa làm gì cô, chỉ là lần đầu gặp cảm giác rất không thích. Xong việc cũng không cho cô về, bắt cô đợi. Hừ!

Thẩm Dương nhăn mày, cảm thấy cô hơi vô lễ. Chẳng phải lúc nãy cô cũng đánh giá anh ta sao, xem như huê chứ.

“Cô làm nghề gì?”

“Diễn viên”

Cộc lốc.... thật thiếu lễ phép.

“Cô có người quản lý chứ?”

“Có” Có cần hỏi nhiều vậy không hả?

“Tên gì?”

“Nguyên Phần Đông” Ariel suy nghĩ tới địa vị của anh ta, lúc nãy nghe đâu là giám đốc công ty giải trí Galaxy, xem như cho anh ta chút mặt mũi, đáp lại.

Nguyên Phần Đông, Nguyên Phần Đông. ... Người này không phải là quản lý dưới chương Công ty giải trí Ngôi Sao sao? Thẩm Dương không khỏi đánh giá lại cô gái này một lần nữa.

Khuôn mặt liếc sơ qua có phần ma mị, đôi mắt đẹp hút hồn, không khỏi làm người ta sinh ra ảo giác bị chìm đắm trong biển sâu. Khi cô không cười nhìn kĩ lại có phần âm trầm, lạnh lùng, cảm giác có thể tùy thời nhảy vào xé xác ai đó. Cô ta có biết Công ty Ngôi Sao là gì không? Biểu trưng cho điều gì, cô ta có biết không?

Nhìn khuôn mặt ngày càng âm trầm của Ariel, Thẩm Dương cảm thấy mình thật bao đồng, lẽ đâu người ra cũng chẳng cần anh giúp, nhưng bỏ đi mầm non tốt như vậy lại thật đáng tiếc, anh lấy danh thiếp để sẵn trong ví ra đưa cho cô.

“Sau này nếu cảm thấy không thích hợp ở lại công ty đó thì liên hệ với tôi qua số điện thoại này. Đừng trưng bản mặt âm trầm này, không tốt” Thẩm Dương sẵn miệng nhắc nhở cô.

Ariel cười mĩa trong lòng đưa tay nhận lấy, ai cần anh quan tâm, với người khác tôi vẫn lịch sự chán, chỉ là đứng kể anh, cảm giác ngứa ngáy khó chịu toàn thân không tốt được!

Hai người đường ai nấy đi, Ariel tùy tiện bắt chiếc taxi về nhà. Ăn rồi tắm rửa ngủ nghỉ, quảng đại tám danh thiếp ở một góc nào đó. Nếu ai trong giới giải trí biết được chuyện này sẽ giận dữ kí đầu Ariel, thật ngu ngốc, không biết suy nghĩ!

Thẩm Dương mỉm cười: “Mọi người đoán xem, tôi là ai? Tác giả nhờ tôi nhắn gửi tới mọi người, bà ấy xin nghỉ vài ngày để chơi game Blade and Soul. Hãy cmt hỏi thúc bà ấy, biết đâu bà ấy sẽ vì mọi người mà bỏ game (mỉm cười). Nói thật, tôi không tin mọi người đoán ra tôi là ai đâu”

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Như ý nguyện, sáng hôm sau Nguyên Phần Đông đưa Ariel tới nơi casting chương trình “Idol diễn xuất”. Buổi sơ khảo kéo dài 10 ngày, hôm nay đã là ngày thứ 7 nhưng người đến dự tuyển vẫn đông nghịt. Nơi tổ chức diễn ra tại đại sảnh công ty Venus, sức chứa hơn 3000 người nhưng dù rộng rãi thế nào, Ariel nhìn tình hình trước mắt, muốn đi chuyển cũng khó khăn, không khỏi đau đầu chóng mặt.

Vừa đến nơi, Nguyên Phần Đông đã bắt cô mang kính râm, đeo khẩu trang, Ariel nhủ mày, anh ta có ý gì? Sao cô cảm giác anh ta muốn dấu cô đi, không cho cô tiếp xúc với bên ngoài? Ariel lắc đầu, thế nào cũng được, đăng kí trước đã rồi nói sau.

Ariel đứng trước cửa công ty, đợi Nguyên Phần Đông kiểm chỗ đỗ xe xong liền theo sau anh ta đi vào.

Hôm nay Ariel ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi trắng, quần jean xanh, giày nude 11 phân. Dù vậy, Ariel cũng không tránh khỏi trường hợp hạc giữa bầy gà, bình thường cô đã cao 1m7 lại mang thêm đôi giày cao gót, không khỏi hơn hẳn người khác nửa cái đầu. Có người tò mò quay lại nhìn, âm thầm tặc lưỡi, thân hình thon thả, 3 vòng cân đối, màu tóc đen mun, xoăn dài buông xõa. Dù không thấy rõ được mặt mũi cũng không làm lơ được khí chất lười biếng có phần tùy ý trên người.

Ariel theo sau Nguyên Phần Đông, bỏ mặc dòng người xếp hàng phía sau, đi thẳng tới bàn đăng kí, nhìn Nguyên Phần Đông nói nhỏ với thư kí. Ở đây nhiều người ồn ào phức tạp, Ariel muốn nghe họ nói gì cũng là một việc khó khăn, chỉ thấy cô thư kí lật sổ kiểm tra, rồi gật đầu với Nguyên Phần Đông, chỉ anh ta qua bên kia làm giấy tờ.

Nguyên Phần Đông lại dẫn Ariel tới bàn đăng kí bên trong, ở đây chỉ lát đất vài người, anh ta nhờ người hướng dẫn, dẫn cô tới chỗ chụp hình còn mình ở đây làm giấy tờ dự tuyển.

Người hướng dẫn đưa cô lên tầng trên chụp hình, vừa bước ra thang máy, Ariel không khỏi mím môi, ở đây ít nhất cũng hơn ngàn người. ...

Phòng chụp rất đơn giản, vừa nhìn đã biết là dựng tạm, xung quanh hơn 10 thợ chụp hình, từng tốp người chia nhau xếp hàng đợi chụp. Cô hướng dẫn nói nhỏ với người nào đó. Người kia nghe vậy liền gật đầu, trực tiếp bảo Ariel cởi giày ra đi lại chỗ thước đo, bỏ ngoài tai những lời bàn tán phía sau:

“Đây chẳng phải đi cửa sau à!”

“Mình đợi hơn nửa tiếng vẫn chưa tới lượt, cô ta vừa vào liền được đo ngay, rõ ràng là lấy quyền đề người mà!”

“Dân đen như chúng ta sao sánh được với những người đi cửa sau. Chắc là gái nhà ai bao nuôi, đứng xếp hàng mệt mỏi như chúng ta sau chịu được, phải đi cửa sau thôi!”

Người phụ trách đo chiều cao, thân thể nghe những lời này cũng không phải ngày một ngày hai, trực tiếp không quan tâm. Cô nhìn Ariel vô tội đây cũng không chịu bỏ kính râm, khẩu trang xuống liền khó chịu nhăn mày:

“Làm phiền bỏ kính râm, khẩu trang xuống!”

Ariel nghe vậy gật đầu, làm theo.

Mọi người xung quanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh...

Đón xem chương mới sớm nhất tại diendanlequydon

Hôm nay Ariel ra đường chỉ đánh một ít phấn, thoa một lớp son đỏ, ngày thường không trang điểm đã lấn át người khác, nay trang điểm lại càng nổi bật hơn người, không khỏi khiến người khác ghen tị. Những người gần đó sau vài giây tĩnh lặng, liền bắt đầu bàn tán.

“Người đẹp thật đó”

“Đúng là ngàn năm khó gặp”

“Tôi phải chụp lại mới được, biết đâu đăng lên facebook của tôi bùng nổ luôn!”

“Khuôn mặt này chắc đập đi xây lại cả chục lần, vừa nhìn đã biết là dùng dao kéo!”

“Đẹp thì có ích gì, cái mặt hồ ly tinh này vừa nhìn đã biết gái hạng sang, chắc cũng chẳng sạch sẽ gì!”

Người phụ trách sau vài giây giật mình khó tin liền hoàn hồn tiếp tục công tác, đo chiều cao, cân nặng, 3 vòng cho Ariel. Sau đó liền đưa Ariel qua chỗ chụp hình.

Thợ chụp hình nhìn thấy Ariel, trái tim không tránh được một giây lạc nhịp. Người đẹp anh thấy nhiều, phải nói trong giới giải trí, không ai là không đẹp, nhưng đẹp như Ariel, chỉ có thể điểm trên đầu ngón tay. Đôi chân dài vòng cung, chiếc mũi cao, đôi mắt sáng, khuôn miệng căng mọng đầy gợi cảm, đường nét trên gương mặt đã đẹp, hợp lại càng đẹp hơn. Cả người cô tựa như có màn sương bao bọc, gây cho người ta cảm giác rất bí ẩn, rất ma mị.

Thợ chụp hình hỏi tên Ariel, rồi viết tên lên bảng, đưa cô cầm. Anh bảo cô tạo dáng, cô lại ngu ngơ, bình tĩnh nhìn anh ta. Thợ chụp hình xem như chuyện nghiệp, liền dạy cô vài động tác cơ bản. Ariel chỉ chụp chân dung và toàn thân đơn giản, liền xong.

Ariel không biết khẩu trang rút đầu rồi, kính râm cũng không thèm đeo nữa, mắt cô dù tốt cỡ nào, vô chỗ tối mà còn đeo thì không khác gì người mù, chẳng thấy rõ đường đi.

Đón xem chương mới sớm nhất tại diendanlequydon

Ariel đi một mạch đến thang máy, xuống lầu tìm Nguyên Phần Đông, bỏ lại những ánh mắt tò mò, dòm ngó phía sau. Không phải Ariel không biết có người đang nhìn mình, mà là hơn triệu năm qua, số người nhìn cô đã quá nhiều, cho nên chuyện này, cô quen rồi...

Ariel nhìn các nút bấm trên thang máy 1, 2, 3, 4..... sao không có chữ G? Ariel khó hiểu...

Thật ra điều này không thể trách Ariel, thang máy chung cư cô ở không cùng một thiết kế giống thang máy ở công ty Hà thị, tầng G ở đó tương đương với tầng ★ 1 ở đây, chỉ là những điều này Ariel không biết...

Ariel nhìn một dãy các con số lần kí hiệu, chung cư cô không có tầng B1, B2 nhưng mà ở đây lại có, B2 lại nằm ở vị trí thấp nhất nghĩa là tầng thấp nhất? tương đương tầng G?....

Ariel nhíu mày, cứ suy nghĩ chẳng bằng đi thử. Cô liền nhấn B2, cho thang máy đóng cửa lại, đi xuống.

Cửa thang máy mở, nhìn thấy đã đến tầng B2, Ariel liền bước ra. Nhìn cảnh tượng xung quanh vắng lặng, không một tiếng động, toàn là xe ô tô, Ariel...
==

Biết mình đã nhầm lẫn, Ariel quay lại ấn thang máy, chỉ là thang máy đã đi lên, đành phải đứng đợi vài phút.

Ariel khoanh tay, buồn chán nhìn xung quanh, loáng thoáng có tiếng xe chạy vào, theo phản xạ Ariel liền nhìn lại.

Xa xa là chiếc hơi đen bóng, đường nét quyến rũ đầy mạnh mẽ, động cơ máy êm tai, vừa nhìn đã biết là hàng xa xỉ, không khỏi khiến Ariel liếc mắt trông theo.

Chiếc xe tìm chỗ trống, tùy tiện đỗ lại. Người trên ghế lái phụ bước xuống, cung kính mở cửa mời người ngồi phía sau. Ariel nhìn người vừa xuất hiện, không khỏi nhướn mày, thật khéo!

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Ariel nhìn người vừa bước xuống xe, tây trang giấy da bóng loáng, khác hẳn hình tượng cô gặp trước đó. Nếu trước kia cô ví anh như một hoàng tử bạch mã, mang trên người nụ cười ấm áp cùng một chút bất cần thì hôm nay anh giống như một vị quốc vương, ôn hòa xen kẽ nét uy nghiêm mạnh mẽ, thật khó dùng văn chương miêu tả.

Hà Đồng Tư đi đến thang máy, không khỏi liếc nhìn cô gái bên cạnh.

...

Tiểu Lý khó hiểu nhìn Ariel, không ai dạy cô gái này, nhìn chằm chằm người khác như vậy là không lịch sự à? Nhưng mà không sao... người đẹp làm việc gì cũng vô tội!

Thang máy “tìng” đến nơi, kết thúc không khí lúng túng.

Tiểu Lý nhìn cô gái trước mặt, không khỏi cảm thán chiều cao của cô. Nhìn sắp cao hơn 1m8 mà chỉ có thể đứng ngang hàng với cô. Tiểu Lý không khỏi 囧...

Tiểu Lý quẹt thẻ, bấm thang máy. Thấy Ariel vẫn không đa động liền tốt bụng hỏi:

“Cô muốn lên tầng mấy?”

Ariel liếc nhanh nút đỏ tiểu Lý vừa bấm: “Tầng 18. Cảm ơn”

Tiểu Lý: “...” Đó là văn phòng Tổng giám đốc đó cô gái! nhìn cách ăn mặc của cô có giống như đi xin việc hay đi làm đâu!

Tiểu Lý nhìn ánh mắt Ariel vẫn đề trên người Hà Đồng Tư liền biết, chắc là muốn đi theo làm quen đây mà. Thấy ông chủ không nói gì nên thôi. Cậu không khỏi thở dài, thật ra tôi cũng đẹp trai mà, chỉ là cách ông chủ hơi xa thôi, tôi biết ông chủ nhà tôi rất! rất! đẹp! nhưng cô không cần làm chuyện lộ liễu thế đâu!

Hà Đồng Tư cố gắng làm lơ ánh mắt như tia X quang đang chiếu lên người mình. Nhưng càng không để ý nó càng trở nên mạnh mẽ. Anh không khỏi buồn cười.

“Có phải chúng ta quen biết nhau không?”

Hà Đồng Tư mỉm cười quan sát Ariel. Trong giới này, thứ không thiếu nhất chính là người đẹp. Nhưng người đẹp như Ariel là lần đầu anh gặp. Ánh mắt mơ màng, có thể chìm chết người đối diện.

Ariel gật đầu: “Phải”. Cô nhìn thẳng vào mắt Hà Đồng Tư, ánh mắt đầy thâm ý, khoe miệng hơi nhếch: “Chỉ là anh không nhớ thôi”

Hà Đồng Tư nghi hoặc nhìn cô, như có thể từ trong lời nói khám phá được điều gì.

Thang máy “tìng” mở ra.

Thấy đã đến nơi, Hà Đồng Tư liền mỉm cười tạm biệt: “Hẹn gặp lại”.

Ariel híp mắt nhìn theo bóng dáng hai người vừa bước ra như có điều suy nghĩ.

Cô quẹt thẻ, bấm tầng 1. Lúc này quên mất còn có cái gọi là thang bộ, cứ đến tầng 1 rồi cô đi bộ xuống là được.

Thang máy mở ra, Ariel nhìn cảnh tượng đông nghịt trước mắt liền chọn mất. Đây chẳng phải tầng G sao?!

--- -----

Hà Đồng Tư vào văn phòng Tổng giám đốc liền báo với tiểu Lý: “Điều tra cô gái vừa rồi”

Tiểu Lý liếc nhìn ông chủ, không khỏi bất quái: “Sếp, ngài quen cô gái vừa nãy à?”

Hà Đồng Tư không trả lời câu hỏi của cậu, người xuất hiện hôm nay, 10 phần là thí sinh tham gia chương trình tìm kiếm tài năng:

“Cậu nói với phía dưới, nếu không phải quá kém cứ cho cô ấy qua vòng là được” Người có tiềm năng khai thác như vậy, không thể bỏ qua được.

Nguyễn Phấn Đông vừa lái xe vừa nhìn số tiền vừa được chuyển khoản trên điện thoại. Anh quay sang ghế lái phụ nhìn Ariel:

“Hôm qua mấy giờ về nhà?”

“Không nhớ”

Nguyễn Phấn Đông không vui: “Không phải hôm qua tôi bảo khi nào về nhà thì gọi điện thoại cho tôi à?”

Ariel chống tay lên cửa sổ đỡ trán, cô không quen thói quản lý quá nhiều của Nguyễn Phấn Đông: “Quên mất”

“Hôm qua không qua đêm với ông chủ Thẩm à?”

Ariel nhú mồm, nghi hoặc nhìn Nguyễn Phấn Đông: “Anh nói sao cơ?”

Nguyễn Phấn Đông tập trung lái xe, cũng không trả lời cô: “Đêm nay ăn mặc cho đẹp, phục vụ ông chủ Thẩm cho tốt”

Ariel nghi ngờ nhìn Nguyễn Phấn Đông, ánh mắt như có thể lột trần, thiêu sạch cả người anh.

Nguyễn Phấn Đông nhìn thẳng phía trước, không để ý ánh mắt của cô, nếu anh ta phát hiện, có chết cũng không dám làm chuyện trắng trợn như vậy.

Thật trùng hợp cả hai vụ làm ăn đối tượng phục vụ đều là Thẩm Dương, nếu không phải vì muốn lấy lòng ông chủ Thẩm, Nguyễn Phấn Đông sẽ không để Ariel đi theo mấy tên nghèo kiệt hủ lậu như biên kịch Trần, tiền thì chả có bao nhiêu lại còn bắt gái phải đẹp. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Trong Lòng Đại Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.